REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Petroneli Jakobušić, u pravnoj stvari tužitelja Nikica Šutalo, OIB 43912064061, Odvojak III 3, 20207 Zvekovica zastupanog po punomoćniku Nataša Đurović Đanović, protiv Addiko Bank dioničko društvo, OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb zastupanog po punomoćniku Odvjetničko društvo KOŽUL I PETRINOVIĆ d.o.o., radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 02. studenog 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Nataše Đurović Đanović i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 25. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplatiti tužitelju iznos od 5.842,98 EUR-a sa zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počevši od 23. ožujka 2026. godine, pa do isplate.

II Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim se nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplatiti tužitelju iznos od 26.554,79 EUR-a sa zateznim kamatama koje se obračunavaju za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022.godine koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023. godine, a od 1. siječnja 2024. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počevši od 01. listopada 2015. godine, pa do 22. ožujka 2026. godine.

III U odnosu na troškove ovog postupka koji se odnose na zastupanje po punomoćnicima svaka strana snosi svoje troškove postupka.

IV Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju materijalni trošak ovog postupka u iznosu 500 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 19. lipnja 2026. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, do isplate, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da su on i pravni prednik tuženika, H.A.A.B. d.d. Zagreb, 26. lipnja 2006. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 266-200/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kojim mu je odobren stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 93.500,00 CHF. Kredit je ugovoren na rok od 28 godina, uz početni mjesečni anuitet od 456,69 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke na dan plaćanja. Tužitelj navodi da je, sukladno odredbama ugovora, kamata bila promjenjiva i određivala se prema jednostranoj odluci banke, zbog čega se tijekom otplate više puta mijenjala na njegovu štetu. Poziva se na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., kojom je utvrđeno da je takav način promjene kamatne stope ništetan jer nije bio određen jasnim parametrima niti je o njemu pojedinačno pregovarao. Nadalje, tužitelj tvrdi da je ugovor sadržavao valutnu klauzulu u CHF, prema kojoj se glavnica kredita i anuiteti obračunavaju prema tečaju švicarskog franka, zbog čega su se tijekom otplate obveze povećavale na njegovu štetu. U odnosu na tu ugovornu odredbu također se poziva na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine, kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule u CHF. Tvrdi da mu banka prije sklapanja ugovora nije pružila potpune i jasne informacije o rizicima vezanim uz takvo kreditiranje. Tužitelj ističe da je pravomoćnim presudama Visokog trgovačkog suda utvrđeno kako je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći nepoštene ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, zbog čega su iste ništetne. Dalje navodi da su stranke zaključile Aneks ugovora kojim je, sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju, izvršena konverzija kredita iz CHF u kredit vezan uz euro. Međutim, smatra da sklapanjem aneksa nije izgubio pravni interes za utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi izvornog ugovora, pozivajući se pritom na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. godine. Tvrdi da je zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, preplatio anuitete kredita. Pozivajući se na odredbe Zakona o obveznim odnosima o stjecanju bez osnove, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Također se poziva na odredbe Zakona o parničnom postupku, Zakona o sudovima i Zakona o zaštiti potrošača, prema kojima su sudovi vezani pravomoćnim odlukama donesenima u postupcima zaštite kolektivnih interesa potrošača. Predlaže naložiti dostavu dokumentacije

tuženiku sukladno čl.186.b. st.2. ZPP-a , nakon čega će postaviti određeni tužbeni zahtjev na isplatu. Potražuje i troškove postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u bitnome osporava osnovanost tužbenog zahtjeva, prigovara zastaru, potraživanja. Prije svega, tuženik ističe da su tužitelj i tuženik sklopili Aneksa ugovora i provedene konverzije kredita iz CHF u EUR više nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Navodi da je svrha zakonske konverzije bila u potpunosti ukloniti štetne posljedice kreditiranja u švicarskim francima te da je postupkom konverzije uspostavljeno stanje kao da je kredit od početka bio vezan uz euro. Tuženik tvrdi da je sklapanjem Aneksa došlo do izmjene izvornog ugovornog odnosa te da su sva prava i obveze stranaka ponovno uređeni. Smatra da je konverzija proizvela učinak retroaktivnog ispravljanja ugovornog odnosa, pri čemu su svi prethodno izvršeni iznosi preračunati prema pravilima propisanima Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju. Dalje navodi da je sklapanjem Aneksa prvotni ugovor s valutnom klauzulom u CHF prestao postojati te da je između stranaka nastao novi ugovorni odnos vezan uz euro. Zbog toga smatra da tužitelj više ne može zahtijevati povrat iznosa temeljem odredbi prvotnog ugovora, budući da pravna osnova za zadržavanje izvršenih plaćanja postoji upravo u Aneksu ugovora odnosno u novom ugovornom odnosu. Tuženik ističe da institut stjecanja bez osnove pretpostavlja nepostojanje pravne osnove, a da u konkretnom slučaju takva osnova postoji u sklopljenom Aneksu ugovora. Slijedom toga smatra da tužitelj, koji je prihvatio konverziju i koristio njezine učinke, ne može ostvarivati dodatna potraživanja prema banci na temelju prethodnog ugovornog odnosa. Stoga tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti te predlaže da sud tužbu odbaci zbog nepostojanja pravnog interesa, odnosno podredno da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan, uz naknadu parničnog troška.

3. Nakon provedenog vještačenja tužitelj je podneskom od 23. ožujka 2026. godine postavio određeni zahtjev za isplatom iznosa od 26.554,79 eura sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 01. listopada 2015. godine pa do isplate.

4. Tuženik se protivio kako navodi „preinaci“ smatrajući da se takav zahtjev ne može postaviti u fazi glavne rasprave.

5. Konačno, tužitelj na ročištu glavne rasprave od 16. rujna 2026. godine s obzirom na revizijsku odluku Vrhovnog suda RH Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. godine postavio i „eventualno kumulirani tužbeni zahtjev“ kojim potražuje iznos od 5.842,58 eura sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 01. listopada 2015. godine pa do isplate.

6. Predmet ovog spora je ništetnost odredbi ugovora o kreditu kojima je određeno pravo tuženika da jednostrano mijenja kamatnu stopu i primjena valutne klauzule u CHF-u te vraćanje stečenoga na temelju tih odredbi.

7. Iz izvedenih dokaza te navoda stranaka u postupku proizlazi da je među strankama nesporno:

- da su dana 26. lipnja 2006. sklopile Ugovor o kreditu,
- da je prema navedenom ugovoru glavnica kredita bila vezana uz valutu CHF,
- da su ugovorile promjenjivu kamatnu stopu,
- da je ugovoreno pravo tuženice da svojom odlukom mijenja visinu kamatne stope,
- da je tuženica tijekom otplate kredita svojim odlukama povećavala kamatnu stopu,

- da je tijekom otplate došlo do znatnog povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu, te
- da su stranke dana 15. rujan 2010 sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu broj 266-200/2006, kojim je odobren moratorij kredita od 6 mjeseci .
- da su stranke dana 11. ožujka 2016. sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu broj 266-200/2006, kojim su izvršile konverziju kredita promjenom valute i kamatne stope.

8. Sporno je između stranaka:
- može li se u konkretnom postupku primijeniti utvrđenja iz kolektivnog spora,
- jesu li ugovorne odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose na jednostranu promjenu kamatne stope i primjenu valutne klauzule u CHF nepoštene ugovorne odredbe, odnosno: je li se o tim odredbama pregovaralo, jesu li one nejasne, nerazumljive ili neuočljive, te je li tuženica prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupala suprotno načelu savjesnosti i poštenja,
- učinci sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu na prava tužitelja iz osnovnog Ugovora o kreditu,
- postojanje i visina potraživanja tužitelja,
- zastara potraživanja.

9. U postupku su pročitani:
-Ugovor o kreditu br. 266-200/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine ovjeren pred javnim bilježnikom Nikšom Viđenom iz Dubrovnika, posl. br.OU-821/06 od 27. lipnja 2006. (l.s.10-16),
-zk izvadak z.ul. 379 za k.o. Obod (l.s.1)
-Aneks br. 1 Ugovor o kreditu broj 266-285/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine ovjeren pred javnim bilježnikom Nikšom Viđenom iz Dubrovnika, posl. br.OV-7951/10 od 23. rujna 2010. (l.s.18-22),
-zahtjev za izdavanje dokumentacije po kreditu (l.s. 23)
-izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku (l.s.33-34)
-sudska praksa (l.s.56-62)
-obavijest o provedenoj konverziji (l.s.63)
-otplatni plan (l.s.64)
-specifikacija uplata (l.s.65-68)
-sudska praksa (l.s.69-198)
-zahtjev za kredit (l.s.199-200)
-kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (l.s.201-204)
-sudska praksa (l.s.215-233)
-nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje za računovodstvo i financije Stefani Gardašanić od 11. veljače 2026. (l.s.288-366)
-simulacija tuženika (l.s.398-407

U postupku je saslušan tužitelj i javni bilježnik Nikša Viđen koji se pozvao na čl.37. Zakona o javnom bilježništvu po kojem njegova saznanja predstavljaju službenu tajnu. Saslušana je i sudska vještakinja, dok je tuženik odustao od saslušanja svjedokinje Nade Vodopija djelatnice tuženika.

10. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata provedenog postupka zaključak je suda da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

11. Iz sadržaja Ugovora o kreditu koji su stranke sklopile 26. lipnja 2006. proizlazi da su stranke istim ugovorile stambeni kredit i kunskoj protuvrijednosti CHF 93.500,00 uz redovnu kamatnu stopu 3,88%, promjenjivu u skladu s Odlukom o kamatnoj stopi Kreditora, uz rok otplate 28 godina u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važeće na dan dospijeća prema otplatnom planu.

12. Iz iskaza tužitelja, saslušanog u svojstvu parnične stranke, proizlazi da je to bio njegov prvi kredit u životu jer je pravio kuću u kojoj i dan danas živi., da mu je trebalo nekih 50-60 000 EUR da bi napravio prizemlje kuće te je obišao više banaka da dobije potrebni kredit, da mu se ta banka činila najpristupačnija i oni su mu rekli da je najpovoljnije da uzme kredit u CHF-u, ali da on to nije htio već kredit u eurima obzirom su mu susjedi koji se malo razumiju u ekonomiju rekli da je bolje u eurima, a ne zna zašto, te da u su u banci inzistirali da mu je to najpovoljnije te kako je on u tome laik nakraju je dobio kredit vezan za CHF. Iskazuje da je pročitao ugovor ida ne može reći da mu pola stavki nije bilo jasno i nije znao što znače. Nisam imao koga pitati jer su mi u banci i kod javnog bilježnika rekli samo da potpišem, da nisu ništa pregovarali nego je to bilo u smislu da to imaju, te da je za kredit stavio kuću pod hipoteku. U početku je rata bila kako je dogovoreno da bi kasnije narasla na duplo, u toj nekoj fazi je ostao bez posla jer mu je propala firma i nije radio 5 godina, a uz to je još i operiran pa je nastao dug jer nije mogao plaćati rate. Tražio je odgodu plaćanja no oni to nisu htjeli već su mu rekli da će mu uzeti kuću zbog duga radi čega je posudio od brata novce da vrati dug. Navodi i da ne znam zašto bi se u ugovoru spominjali EUR ili CHF, jer je novce dobio u kunama. Shvatio je da promjenjiva kamata znači da se može mijenjati i da dođe do promjene u rati no nije znao da bi se moglo raditi o tolikoj razlici i nitko mu to nije rekao. Nitko mu nije rekao koji su to rasponi. Kasnije je pristupi o konverziji kredita u euro i to nakon što su me zvali iz banke i rekli da mi je bolje da to učinim. Meni nije bilo jasno i očekivao je da će mu bar biti manja rata no na kraju mi je i nakon te konverzije u euro sve ostalo gotovo isto osim što je eto taj euro stabilniji. Iskazuje kada ga se pita što je shvatio zašto je onda sklopljen ugovor o konverziji da se uopće sada ne može sjetiti kako je to bilo, da je sve vodila njegova žena jer da je on dosta radio po terenu, a ona je vršila uplate i vodila računa o tome, te da sada traži ovu isplatu jer nije mislio da će mu rate toliko rasti i da će toliko platiti, a da o tim ratama i plaćanjima nije nešto posebno razgovarao u banci kada su radili konverziju te da je pitao što je s tim do sad plaćenim a da je djelatnica je na to slegla ramenima i rekla bolje da mu nisu n dali ni onaj prvi kredit. Iskazuje i da je u banci sam pitao ono što mi nije bilo jasno u ugovoru a oni su mi na to rekli da pročitam ugovor. Iskazuje da je laik i opet nakon što je pročitao nije mu bilo jasno, da je ipak potpisao taj ugovor jer da je bio u situaciji da mora uzeti kredi jer nije više mogao plaćati podstanarstvo, a još uz to kredit i morao je što prije useliti u kuću.

13. Već iz samog sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, vremena njegova sklapanja te nesporne činjenice da je ugovoren uz valutnu klauzulu u CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja u ovom postupku temelji na istovjetnom činjeničnom i pravnom

interesu kao i zahtjev koji je bio predmet postupka vođenog po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na ovdje tuženika. U navedenom je postupku pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF ništetne u dijelu u kojem je promjena kamatne stope ugovorena isključivo odlukom banke, kao i u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane uz tečaj kune prema tečaju CHF, a da se o tim odredbama nije individualno pregovaralo, niti su korisnici kredita kao potrošači bili primjereno informirani o parametrima koji utječu na njihova prava i obveze.

14. Slijedom navedenoga, tužitelj je, sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku, ovlašten pozvati se na utvrđenja suda donesena u navedenom kolektivnom postupku.

15. U navedenom kolektivnom sporu, u kojem je tuženica bila stranka u ulozi tuženika, a koji se odnosio na ugovore o kreditu sklopljene u istom razdoblju kao i ovdje predmetni ugovor, uz ugovaranje valutne klauzule u CHF te pravo banke da jednostranom odlukom, bez ugovorom određenih jasnih i objektivnih parametara, mijenja kamatnu stopu tijekom otplate kredita, u bitnome je utvrđeno da su ništetne one odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo, osobito u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, a sve zbog izostanka potpunog informiranja potrošača o parametrima bitnima za donošenje valjane i svjesne odluke. Takve su odredbe, prema utvrđenju suda u tom postupku, dovele do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

16. Usporedbom tih utvrđenja s sadržajem predmetnog Ugovora o kreditu, u kojem je ugovoreno da tuženica može jednostrano određivati visinu kamatne stope, i to bez ugovorenog objektivnog kriterija, uz obvezu tužitelja da takvu odluku bezuvjetno prihvati, te uz činjenicu da je tužitelj tijekom otplate kredita, zbog jednostranog povećanja kamatne stope i porasta tečaja CHF, otplaćivao znatno uvećane anuitete, ovaj sud zaključuje da je tuženica, kao profesionalni trgovac, tužitelju nametnula sporne ugovorne odredbe kao „jača" ugovorna strana. Na taj je način banka ugovorila pravo da cijenu svoje usluge mijenja po vlastitom nahođenju, bez obveze da promjenu veže uz objektivne razloge, i bez mogućnosti potrošača da na to utječe, čime je tužitelj doveden u bitno nepovoljniji položaj.

17. Sud je ocijenio razumnim i životno uvjerljivim da tužitelj, kao prosječni potrošač, nije bio svjestan rizika vezanih uz otplatu kredita denominiranog u švicarskim francima (CHF). Za razliku od tuženice – banke, kao profesionalne financijske institucije koja raspolaže specifičnim znanjem o valutnim kretanjima – tužitelj nije mogao predvidjeti moguće posljedice takvog ugovornog aranžmana, osobito imajući u vidu da valuta CHF u vrijeme sklapanja ugovora nije bila uobičajeno platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, već je predstavljala relativno novu i složenu financijsku pojavu.

18. Iz uvjerljivog i logičnog iskaza tužitelja proizlazi da se o konkretnim ugovornim odredbama nije individualno pregovaralo te da nije bio informiran o svim bitnim parametrima potrebnima za donošenje valjane odluke. Tužitelju nije bila predočena niti jedna informacija iz koje bi mogao razumjeti da se anuitet može znatno povećavati tijekom otplate, već mu je kredit bio prikazan bez pojašnjena parametara, iako je bio

vezan uz valutu koja nije bila u primjeni u Republici Hrvatskoj niti je predstavljala valutu u kojoj je ostvarivao prihode. Kad se dovede u vezu da je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu s povjerenjem u profesionalnost tuženice, a da banka pri tome nije upozorila tužitelja na rizik rasta anuiteta niti na nepostojanje gornje granice rasta cijene kredita, proizlazi da tužitelj nije bio valjano i potpuno informiran o bitnim parametrima otplate kredita. Uzevši u obzir i činjenicu da je ugovor sklopljen s navedenom namjenom – stambeni kredit za izgradnju kuće, tužitelj je postupao kao potrošač.

19. Valja naglasiti da ugovor može predstavljati stvarni izraz volje ugovornih strana samo ako su njegove bitne odredbe jasno i nedvojbeno utvrđene, osobito one koje se odnose na način određivanja visine tražbine i kriterije njezine promjene. U predmetnom slučaju ti uvjeti nisu bili ispunjeni.

20. Tužitelj je, kao potrošač, bio svjestan osnovnih elemenata ugovora – iznosa kredita koji joj je isplaćen, visine kamatne stope, visine početne mjesečne rate i roka otplate – te je logično očekivao mogućnost manjih promjena uslijed promjene tečaja ili kamate. Međutim, sukladno načelima obveznog prava o ravnoteži činidbi te načelu savjesnosti i poštenja, legitimno je očekivanje potrošača da promjene tijekom trajanja ugovora neće dovesti do znatnog pogoršanja njegova položaja, odnosno do takvih promjena koje bi ugrozile mogućnost redovne otplate kredita. Tuženici je bilo, ili je moralo biti, poznato da preuzimanje takvih obveza od strane potrošača zahtijeva prethodno realno preispitivanje mogućnosti otplate, kao i da je kredit potrošaču bio prezentiran kao najpovoljniji, što je bio odlučujući razlog njegova prihvaćanja. Stoga sud ocjenjuje da je postupanje tuženice, koja tužitelja kao nestručnu osobu nije jasno i potpuno informirala o rizicima ugovora, te mu nije pojasnila da sporne ugovorne odredbe omogućuju neograničeno povećanje njezinih obveza, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj nije bio ničim zaštićen od znatnog umanjenja svoje imovine zbog takvih odredbi, dok je tuženica svoje potraživanje osigurala založnim pravom na nekretnini i zadržala mogućnost da jednostrano povećava cijenu kredita, odnosno obvezu potrošača.

21. Slijedom navedenoga, ocjena je ovog suda da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu, kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF te kojima je ugovoreno pravo tuženice da jednostranom odlukom mijenja kamatnu stopu, nepoštene u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03).

22. Obzirom na nepoštenje navedenih odredbi ugovora o kreditu, odnosno ništetnost istih odredbi, tužitelj bi sukladno čl. 323., čl. 1111. i čl. 1115. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18.,126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu: ZOO) imao pravo na vraćanje stečenog temeljem ništetnih ugovornih odredbi.

23. Kako proizlazi iz tvrdnji stranaka te samog Dodatka ugovora o kreditu, nakon sklapanja osnovnog ugovora o kreditu koji sadrži predmetne ništetne odredbe ugovora, stranke su 11. ožujka 2016. proveli postupak konverzije osnovnog ugovora o kreditu.

24. Čitanjem Dodatka uz Ugovor o kreditu broj 266-200/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 11. ožujka 2016. utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju

(„Narodne novine“ br. 102/15), pri čemu se u Dodatku konstatira stanje preostale neotplaćene glavnice i kamate na dan dospijeća, te je utvrđeno da preostala glavnica na dan 30. rujna 2015., denomirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR iznosi 52.188,41 EUR, da nema pretplate. Sadržaj Dodatka jasno pokazuje da se time mijenja dio odredbi Osnovnog ugovora, odnosno glavnica je denominirana u eurima, otplata vezana za tečaj EUR-a u odnosu na kunu, a kamatna stopa jasno ugovorena, dok sve ostale odredbe ugovora ostaju neizmijenjene, uključujući i sredstva osiguranja kredita. Iz Dodatka je razvidno da su prijašnje uplate po kreditu uračunate u novi izračun glavnice, ali se niti jednom odredbom ne uređuje pitanje odricanja izvanugovornih potraživanja u vezi s uplatama tužitelja tijekom otplate kredita prije sklapanja Dodatka.

25. Vrhovni sud RH je u odluci Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potvrdio pravno shvaćanje da korisnik kredita sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru nije izgubio pravni interes za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi, dok je u oglednom postupku Gos 1/19 od 4. ožujka 2020. jasno navedeno da sporazum o konverziji sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15, u daljnjem testu ZID ZPK/15), ima pravne učinke i valjan je, iako se radi o ništetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

26. U ovom postupku nije sporna valjanost Dodatka, koji ima pravne učinke na odnose stranaka po otplati kredita, budući da predstavlja osnovu za izračun svih budućih anuiteta. Sporno je u ovom postupku ima li tužitelj pravo na vraćanje stečenog uslijed preplata mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF i rasta kamatne, stope, razlike u glavnici, sve temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu ukoliko je s tuženicom sklopio Dodatak ugovora o kreditu (tzv. konverziju), a prilikom koje konverzije su sve ranije uplate tužitelja uzete u obzir pri izračunu buduće glavnice kredita na koju je tužitelj pristao tzv. konverzijom.

27. Valja naglasiti da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR.

28. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

29. U odnosu na praksu Suda EU u određenim predmetima, valja ukazati na presudu Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022. donesenu u povodu zahtjeva za

prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, i gdje je Sud EU dao tumačenje o području primjene ratione temporis i ratione materiae Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Tako je Sud EU odgovarajući na postavljeno pitanje izrazio pravno shvaćanje da čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima (odredbama) u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da ugovorne odredbe koje su odraz odredaba nacionalnog prava na temelju kojih je prodavatelj robe ili pružatelj usluge bio dužan potrošaču predložiti izmjene njihova originalnog ugovora putem sporazuma čiji je sadržaj određen tim odredbama i taj je potrošač imao mogućnost prihvatiti takvu izmjenu, nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive

30. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovora proučiti njegove odredbe.

31. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. 25.2. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnosti zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.

32. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.
33. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22, 59/23 – dalje: ZZP/22), a i njegov prethodnik ZZP/14, na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl. 1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to:
1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača
2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu

3. pravo na pravnu zaštitu potrošača
4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača
5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu zaštite njihovih interesa
6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa.

34. Dakle, kada se govori o zaštiti potrošača ta zaštita svoje domete može imati samo u okviru određenog tržišta, u ovom slučaju tržišta financijskih proizvoda i usluga (kredita) na području Republike Hrvatske. Notorno je da su banke na tržište plasirale proizvode kredite - s valutnim klauzulama, uglavnom vezanim na CHF ili EUR, ali su također plasirale kredite i u nacionalnoj valuti, kuni. Potrošač ima i pravo da ako proizvod koji je kupio ima nedostatke dobiti u zamjenu drugi proizvod, ili drugo odgovarajuće obeštećenje. Ako, i kada se potrošač odluči da umjesto proizvoda koji ima nedostatke koji mu nisu bili predočeni, za koje nije mogao znati, ako mu sve karakteristike proizvoda nisu bile poznate, a za što je odgovoran trgovac, dobije u zamjenu drugi proizvod koji nema sve mane i nedostatke, tada može dobiti samo jedan od onih proizvoda koji postoje na domaćem tržištu, a ne nekakav imaginarni nepostojeći proizvod koji se na tržištu ne nudi niti se ikada nudio.

35. Stoga, kako su se na tržištu nudili financijski proizvodi - krediti s valutnom klauzulom u EUR, kada je tužitelj kao potrošač izabrao da u zamjenu za proizvod s nedostatkom - kredit s valutnom klauzulom vezanom za CHF, primi drugi proizvod uz obvezu banke da izvrši obračune sukladno citiranim odredbama, time je tužitelj kao potrošač ostvario zaštitu koju mu citirani zakoni pružaju unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu jer se pravo na potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga.

36. Zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno je povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom čl.49. st. 1. Ustava, temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (čl. 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017 od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

37. S obzirom na navedeno valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane tužitelja kao potrošača budući da je tužitelj kao potrošač i kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom je potrebno naglasiti da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav

način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

38. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Dodatka Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona).

39. Prema tome, a kakav pravni stav je izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., neosnovano tužitelj potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženice.

40. Međutim, drukčije je sa dijelom zahtjeva za isplatom zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu. Prema shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

41. Tužitelju pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita sa stanjem na 30. rujna 2015. zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Tužitelju pripadaju te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15 (točka 25. odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.).

42. Jedine odredbe Ugovora o kreditu koje su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora do sklapanja Dodatka ugovora bile jasno određene, razumljive i neposredno primjenjive, odnose se na kamatnu stopu od 3,88% godišnje, kao jedinu jasno ugovorenu cijenu zajma, te na iznos glavnice isplaćen tužitelju prilikom ugovaranja kredita, obračunat prema tečaju CHF na dan isplate. Radi se o parametrima koji su tužitelju, kao potrošaču, bili poznati i u potpunosti objašnjeni, što omogućuje utvrđenje stvarnog iznosa temeljnog duga.

43. Sukladno odredbama čl. 323. i 324. ZOO-a, a u vezi s načelom povrata onoga što je primljeno bez valjane pravne osnove, sud je naložio sudskoj vještakinji da za razdoblje od sklapanja Ugovora o kreditu do sklapanja Dodatka izračuna iznos anuiteta kredita, uz primjenu početno ugovorene kamatne stope (3,88%) godišnje i tečaja CHF prema kunskoj protuvrijednosti na dan isplate kredita, pri čemu se uzima u obzir jedino ono što je bilo jasno određeno i ugovoreno između stranaka.

44. U nalazu i mišljenju od 11. veljače 2026. vještakinja je navela da je razlika preplate kamate iznosi 7.447,01 euro, da preplata anuiteta u odnosu na uplate tužitelja po istom kreditu do sklapanja aneksa iznosi 6.909,23 EUR, da obračunata zatezna kamata iznosi 5.842,98 eura, te da postoji i manjak od 242,29 eura (po fiksnom tečaju konverzije 245,64 eura, te da je konverzija provedena u skladu s ZIDZPK/15.

45. Po provedenom vještačenju tužitelj nije imao primjedbi već je uredio tužbeni zahtjev na način da potražuje iznos od 26.554,79 eura sa zateznim kamatama na taj iznos od 01. listopada 2015. godine pa do isplate.

46. Tuženik u očitovanju na nalaz i mišljenje ne iznosi konkretne primjedbe na matematički izračun nalaza i mišljenja, već iznosi svoje primjedbe na zadatak suda sudskom vještaku. Predlaže dopuniti vještačenje na način da vještak utvrdi prelate primjenom kamatne stope koja je vrijedila za ugovore o kreditu u kunama na dan sklapanja ugovora o kreditu kao i da se uzmu u obzir manje plaćeni iznosi. U odnosu na uređeni tužbeni zahtjev istaknuo je da se protivi preinaci i ističe prigovor zastare u odnosu na preinačeni tužbeni zahtjev.

47. U odnosu na protivljenje preinaci tužbe istaknute u podnesku od 2. svibnja 2025. valja reći da je uređenom tužbom tužitelj istaknuo tužbeni zahtjev u visini kako je utvrđivano vještačenjem u ovom postupku pa se ne radi o preinaci već postavljanju određenog tužbenog zahtjeva u smislu čl. 186. st.1. ZPP-a koji nije ni mogao postaviti prije provođenja financijsko knjigovodstvenog vještačenja.

48. S obzirom da su po zadatku suda zadani vještakinji jasne parametre za ono što je sud smatrao da predstavlja stjecanje bez osnove po utvrđenju ništetnim odredbi Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, između ostalog dao i zadatak da izračuna zatezne kamate na pretplatu tečaja i pretplatu zbog promjene kamata od dana plaćanja do dana provedene konverzije. Vještakinja je jasno i pregledno, utemeljeno na podacima o stvarnim uplatama dala izračun navedenih zateznih kamata, a stranke nisu prigovorile pravilnosti obračuna, isti je u cijelosti prihvaćen.

49. Tužitelju sukladno prethodno odredbama čl. 323., 324. i 1115. ZOO-a pripadaju zatezne kamate na iznose pretplate (po osnovi promjene tečaja i kamata) od dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana nakon provedene konverzije 30. rujna 2015., za koju je utvrđeno da je provedena sukladno ZID ZPK/15.

50. Iz nalaza i mišljenja sudske vještakinje utvrđeno je da pretplata po osnovi promjene kamata da je tužitelj platio više zbog rasta kamata 7.447,01EUR, da je tužitelj platio više zbog rasta tečaja 6.909,23 EUR, i ono što je ključno s obzirom na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. je da je

izračunata zatezne kamate na pretplatu tečaja i kamata od dana plaćanja do dana provedene konverzije koje u apsolutnom iznosu iznose 5.842,98 EUR.

51. Slijedom svega navedenog valjalo je tužitelju priznati iznos od 5.842,98 EUR sa zateznim kamatama koje teku od podnošenja zahtjeva sudu 23. ožujka 2026. godine stopi propisanoj odredbom članka 29. stavka 2. ZOO-a (točka I.), a sve preko zatraženog u konačno uređenom tužbenom zahtjevu (list spisa 382) odbiti kao neosnovano (točka II.).

52. U odnosu na prigovor zastare, valja istaknuti da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača (tužba podnesena 4. travnja 2012.) došlo do prekida zastare sukladno čl. 241. ZOO-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izričito potvrdio da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od pravomoćnosti odluke donesene u tom postupku. Građanski odjel Vrhovnog suda (rješenje Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022.) utvrdio je da zastarni rok za restitucijske zahtjeve iz čl. 323. ZOO-a počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, neovisno o naknadnom utvrđivanju ništetnosti istovjetnih odredbi u individualnim parnicama.

53. Tužitelj traži povrat preplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutne klauzule, a opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO-a) pa zastarni rok počinje teći:

- u odnosu na promjenu kamatne stope, pravomoćnost u kolektivnom sporu 13. lipnja 2014.,
- u odnosu na promjenu valute CHF, pravomoćnost u kolektivnom sporu 14. lipnja 2018., pa s obzirom na podnošenje tužbe 10. lipnja 2019., zastarni rok u oba slučaja nije protekao, pa prigovor zastare tuženika nije osnovan.

54. U odnosu na istaknuti protivljenje postavljanju tzv.„eventualno kumuliranog zahtjeva“ istaknutog podnesku od 16. rujna 2026. godine valja prvenstveno reći da se ne radi o preinaci tužbe u smislu čl.190. ZPP-a, niti o eventualnoj kumulaciji iz čl. 188. ZPP-a, nego se radi o preciziranju (određivanju) tužbenog zahtjeva (postavljanje zateznih kamata u apsolutnom iznosu) u smislu čl.186. ZPP-a za koji nije ni potreban pristanak tuženika. Svakako tzv „eventualno kumuliranog zahtjeva“ kako ga naziva tužitelj je sadržan u osnovnom tužbenom zahtjevu.

55. O troškovima postupka odlučeno je sukladno odredbi članka 154. st.4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022, 114/2022, 155/2023 u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi s člankom 155. ZPP-a. Tužitelj da je uspio s osnovom 100%, a visinom 22 %, a tuženik s osnovom 0 % a s visinom 78 %,pa je tužitelj u konačnici uspio u omjeru (122:22=61%,pa 61%-39%=22 %).

56. Stranke su djelomično uspjele na način da je tužitelj uspio s osnovom u potpunosti, i sa zahtjevom u odnosu na visinu od 22%, Kada bi sud primijenio čl. 154. st. 2. ZPP (rukovodeći se visinom novčanog zahtjeva) tužitelj bi trebao naknaditi tuženici

razmjerni dio troškova postupka i to u okolnostima konkretnog slučaja u kojem tužitelj zahtijeva restituciju zbog toga što je tuženica u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unosila nepoštene ugovorne odredbe, pa uzimajući u obzir visinu tih troškova prema vrijednosti spora, troškove postupka koje je već snosio i one koje bi morao platiti tuženici bili bi daleko veći iznosa koji mu je dosuđen zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđeni iznos kvalificira se kao „imovina“ zaštićena člankom 1. Protokola 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske,, J protiv Hrvatske koji se u sporovima u kojima stranka nije država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). O predmetima u kojima je sporno pravo za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji su konvertirani u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena praksa drugostupanjskih sudova koji na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo te još uvijek nije primijenjen procesnim pravom predviđen mehanizam za prevladavanje tih razlika. Naprotiv, postojala je neujednačena praksa i VSRH koji u svojim odlukama na istovjetne činjenice različito primjenjuje pravo (npr. Rev-637/2019 od 15.11.2022., Rev 1096/2022 od 8.11.2022. i Rev 586/2019 od 21.12.2022.), a koja je u konačnici razjašnjena nakon zaključenja glavne rasprave u ovom predmetu. U takvim okolnostima u kojima je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije podložno tumačenju sudova te u trenutku podnošenja tužbe nije bilo pojašnjeno, ne može dovesti do zaključka da je tužba u konkretnom slučaju bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženici predstavljalo bi miješanje u pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

57. Zbog navedenog u odnosu na odluku o troškovima postupka koji se sastoje u zastupanju po punomoćniku odvjetniku sud je odlučio da svaka strana snosi svoje troškove, dok je u odnosu na materijalni trošak koji se sastoji od troška vještačenja u ukupnom iznosu 500,00 EUR valjalo je priznati tužitelju u cijelosti jer je isti trošak bio neophodan radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, a imajući na umu da je osnovana osnova u cijelosti. Tužitelju nije priznat trošak za sudsku pristojbu za tužbu jer u postupku nije utvrđeno da je platio ovu pristojbu.

58. Slijedom iznesenog, odlučeno je kao u točkama III i IV. izreke rješenja.

U Dubrovniku 25. studenog 2026.

Sutkinja

Petronela Jakobušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DN-a:
- pun. tužitelja
- pun. tuženika

PETRONELA JAKOBUŠIĆ

Elektronički potpisano: 25.11.2026T16:05:48 (UTC:2026-11-25T15:05:48Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: a3430c98-e001-4f79-8f88-f0c4f62c1ed1

Općinski sud u Dubrovniku

Broj zapisa: **9-30890-a34f3**

Kontrolni broj: **0b2d2-8a764-bf186**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.